

ARPRĀTA MURGTA

Smeijies kā zirgs!

Speciālizdevums konkursam „Vidzemes BLEDIS” / cena 99 kap.

Pie konkursa „Vidzemes Blēdis – 91” bīlešu iegādes galdina ārpus kartas (PĒDEJO REIZI!) apkalpos: Padomju Savienības Varonus, Sociālistiskā Darba Varonus, personas, kuras apbalvotas ar visu triju pakāpju ordeniem „Slava”, „Darba Slava”, „Par kalpošanu Dzimtenei PSRS brunotajos spēkos”, Lielā Tēvijas kara dalībniekus, medālas „V.I. Lenina 100 gadi” kavalierus, daudz bērnu mātes, kuras apbalvotas ar Mātes medālu, ordeni „Mātes Slava” un kurām piešķirts goda nosaukums Māte-varone.

Konkursu sponsorē:
Firma „Dravnieks”
laikraksts „Tālava”

LJPS Valmieras
rajona komiteja

Ne LLJA Centrālā
Padome (attēlā)

Pašlaik konkursam sevi
pieteikuši:

Naira Martinšone (Straupe)
2 gab. divpūbrāji Ziemeļi
Ivars un Ilvars (studenti)
no Ziemeļlatvijas
Girts Priedols
(students rīdzinieks)
Gunita Volka (Nītaure)
Rihards Sika (Alūksne)
Ineta Onžule (Madonas raj.)
Uldis Putniņš (Gulbenes raj.)
Valērijs Stepnajs (Priekule)

un daži citi, tas lai paliek
kā pārsteigums

Mīlie blēži!

Sodien ir tā skaistā diena, kad jūs ir atkal klāt, lai kautos par mūsu Princeses roku un mūsu Prinča sirdi. Mums, valmieriešiem, ir ļoti svarīgi, lai šīs lietas nonāktu labās un godīgās rokās. Mēs jau tagad jūtam, cik satraukti jūs esat, cik ļoti cerat uz galvenajām balvām. Bet tas izcīnīs tikai tie, kuri bēdīsies visskaistāk, visspēcīgāk, un kuriem par godu tiks kliegts: „Nav tainība!” Mums jūsu ilgas ir ļoti saprotamas. Mēs visi vēlamies tikt ievēroti lielajā blēžu barā. Jūsu acis savāds mirdzums. Jūsu sirdis dzīvo cerībā. Un tas ir labi, jo cilvēks bez cerības jau ir mironis, politisks liķis. Un blēdis nekad nedrīkst būt dzīvs mironis. Tādiem uz konkursu labāk nebraukt.

Mēs, jūsu bezmaz otrie vecāki, ļoti ceram, ka cīņas par Princeses roku un Prinča sirdi notiks bez asinsizlīšanas, bet pludis vins un sampanietis (ko jūs būsiet panēmuši līdz uz februāra taloniem). Un tas, kurš šoreiz varbūt paliks vecpūšos vai vecmetās, lai nesēro – mums Valmierā Prinču un Prinču ir vesels bars, un katru gadu kāds un kāda būs izdodami. Dzīvojiet cerībā!

Rīcības komiteja

NETĒN

un mākslinieks dizainers Raimonds Čirulis

*Sēstule cēvas priekšniekam
Mīļais cēvas sēf, jum rausta
Dzērba tautas lielais draugs,
Ily klusīju, bet bēdnot
Pils mans sārto sāpju kraus!
Mātrauc mani vīcāis kaimiņš,
Šāduis kompartijas dēts –
Tagad partiju vīri lamā,
Agu rīts vai vasars rīts.*

*Mīnēs tie skaļi runā –
Latīju tautu koptā sava,
Bet ar otru roku kļūst
Kā tie var, to tautu slauc!*

*Šāduis, gubot pērbūcinēt,
Tēca man: es – komūnists!
Tagad kristu pāri pārmet:
– Miera goda vārds un Kristus!
Bet vēl vairāk, šķemas-vētkos
Bānīcā vīri sācis iet.*

*Asinīkus, ka vēl pirms gada
Kāta mūs arī svānkā ciet.*

*Āl pirms dēstom mēlā „Vēlgā”
Brauca tautu glupināt,
Bet nu sava: kompartiju
Tajagot tie putināt!*

*Rubiku un Gorkašovu –
Kūs lamā tā, ka baīl, –
Bet es ierier, lašmaizētēm
Vēl kā tēvāis acis gail!*

*– Atpakaļ mums eša nava,
Sievai gultā arī ovest;
– Šecāis, sajūcis tā prātā!*

*Laiki mēinīsiel, – tie puast,
Tādas, lūx, ir, puacinīc, zīņas –
Dāriēt nu, ko sariēt vēl,
Kūciēt kambārā vai karīet;
Cilvēcs labs. Nēxā nar zēl!*

Jānis Aizsaulītis

CETURTDIENA

Chronika

Musdienu zinātnes, lai skaita medicīna, brien uz priekšu milzu soļiem. Pedējais jaunatklājums medicīnā ir izplūdes gāzu ķīmiskā sastāva noteikšana, pēc kā savukārt var secināt par kunga un zaru trakta slimībām. Un jau pavisam tuvā nākotne ejot uz profilaktiskajam apskatēm, pacientiem būs jāņem līdzi ne vien urīnsburcīna, bet arī vedera gāzes celofāna maisiņa, lai speciālisti varētu veikt nepieciešamās analīzes.

Jaunako laiku vēsturnieki, rokoties Stalina biogrāfija, atklājusī, ka Josifam Visarionovicam savulaik bijis arlaulības dēls, ko viņš nekad nekūr nav pieminējis, gluži otrādi – vienmēr šo faktu noliedzis. Tomēr neaizlaidīgie vēstures meslaines rakataji ir apzinājuši, ka nīnāta atvase dzīvo aiz PSRS robežām, ir tikpat kareivīgs kā viņa tevs, un tas ir neviens cits kā lielais iekarotājs Sadams Huseins. Zinatāji saka, ka arī arca lūdzība ar Josifu Sadamam ir diezgan liela.

AINA KĀDZIESMĀ

*TU esi vēl jauns
Tev viss vēl ir priekšā!*

*Tas tur – trennē alu iekšā,
Ja kas bijis kaut kur tālu,
Tur arī vienmēr
Seši mazi bundzeniņi priekšā.
Nesaprotu, kāpēc tā – ne pakalā.*

*– Tu ar āmuru pa galvu sistā,
Uz kroguš sedekļa uzgrīstā
un piesmieta! –
„– Uz palodžiem ir jāsež sītā!”*

Un aizgāja tā saītē iesieta.

*Bet ko tu gribi?!
Nemuldi un apēd irbi.*

*Un ko tu te vecais
purva āzi
dīrbsti?*

*Kas bijis, aizmirsti
Un dziedī, dziedī vēlreiz par to,
Kas man vēl priekšā!*

No padomju folkloras

• *Cietuma (ne jau Valmieras) ierodus parbaudes komisija. Sarīko koncertu, lai parādītu, cik labi seši jūtas un dzīvo... cietumnieki. Konferencijā pie saka pasūtīto pirmo numuru.*

– *Dziedas prostitutu un zagļu apvienotais koris – „Partija – mūsu celvede”.*

• *Vasja parbraucis majas no pilsetas un vecumatei lielas – divi rombi pie viņa krūmām nozēmojot, ka viņš beidzīs divas augstskolas – profesionāli tehnisko un partijas.*

– *Vai gan tu, Vasja, taču mūlkis, ka viena skola tev neko nevarēja iemācīt un vēl otra vajadzēja mācīties?*

• *Tramvaja brauc ierēbīs vrietis un nevar, ka jau tadās reizes medz but, savaldīt meli. Prohibīstijis blakus-sedētājam, viņš skelmīgi jautā.*

– *Vai tu zini, kas bija Sveiks?*
– *Nozinu! – negri atbild uzrunātais.*
– *Sveiks bija gudrs cilvēks, bet izlikās par mūlki.*

Kad kādu laiku braukis, jautrais vīrs atkal traucē negro pilsoni.

– *Vai tu zini, kas ir Arvīds Janovics?*

– *Nozinu!*

– *Mūlkis, bet teko gudro.*

Tagad ar jautājumu blakussedētājam

patrauce agrākais klusucietis.

– *Vai tu, draugs, zini, ar ko tu atskīries no tramvaja?*

– *Interesanti!... nūdko uzzinu!*

– *Tramvajs braukis tālāk, bet tu nāksi man lūdz!*

• *Sak vīri strīdēties, par ko doma dzazdu tautību parstāvī. Francuzim sirdi siovieta, aknas – vīns. Amerikānim – sirdi bizness, aknas – viskijs. Padomju cilvēkam – sirdi programma, aknas – kartijas parkartiosmas. (Mēlōsana un tautas krāpsana – partokratijas niēru slimība.)*

Pierakstijis Imants Ziemelis

INTERNATIONAL SUPER

face to face with his NATION
aster master m
Super POP SHOP

TOP 1

Paziņojumi, sludinājumi, reklāma

Kooperatīvi

Zinātniski agrorūpnieciskā firma „Erokautrība” plienem pasūtījumus daudzkrāsainas pornogrāfiskas produkcijas (veidlapas, etiķetes, plakāti, kalendāri utt.) izgatavošanai.

Maina

sarkanas bomvīnas vīriešu zekes pret ģimenes apakšbiksēm.

Meklēju

vīrieti, kurš pērnā gada vasarā kopā ar mani bija ekskursantu grupā divu dienu ekskursijai uz Pleskavu – Sebežu. Pazīmes: pelēki mati, pelēkas acis, pelēkas bikses, tumši zilās apakšbikses ar baltiem zirnīšiem. Vārdu nezinu. Uzradītājam garantēju pusi no piedzenamo alimēntu summas.

Dažādi

Jāni! Pienac rit, ja gribi vakardienas pirādzinūs!

Mūžam tava Elza!

MRS klubā nozaudētas zekes (svitrainas) uzskatīt par nederīgām.

Andri! Viss cauri, atslēgas neder, – tagad ir šlepers.

Marta.

Nelleis, apašs, mēreni barots vīrietis labākajos gados meklē mini reaktīvo dzinēju. Piedāvāt uz jumta.

Ekoloģiskā komisija brīdina: Nekakājiet upē ar dibenu pret straumi!

Paziņojums

Plurālisma deficīta dēļ nākamajā politiskā partiju kopējā kongresā balkonam vārds netiks dots.

Apsveikums

Sveicam 23. februāra svētkos – Vīriešu dienā – visus mūsu kolēģus un jau iepriekš pateicamies viņiem par tiem apsveikumiem, kurus viņi sūtīs mums 8. marta svētkos – Sieviešu dienā.

LKP cīņu biedres.

Piedāvā

pakalpojumus partijas sapulču, bērū scenārija izstrādāšanā kā arī sacer mīčošanas dziesmas kāzu gadījumiem.

Atgādinājums.

Namu pārvalde paziņo, ka tiem pilsoņiem, kuri nebūs nomaksājuši par karsto ūdeni, nogriezīs krānus bez brīdinājuma.

Kārtējās kandidātus goda plāksnei pakārs 1. Maijā.

Suj vīriešu vilnas uzvalkus un par pazeminātām cenām sagatavo tekstus kapu uzrakstiem un mīlestības vēstulēm.

Taisa krēslus no pasūtītāja ādas.

Mazajiem tālavēniem

Tā runāja rūķītis Konrādiņš

Jānis vecāki bija ļoti nobažījies. Zenam bija jau pieci gadi, taču nereti no nītiem modas slāpja gultā. Nevēlamsi konsultējies ar dažādiem ekstrānsensiem, vecāki nolēma vaicāt Jāniņus: – Saki, dēliņ, kā tas tev vienmēr gadās?

– *Pie manis sapnīti atnāk rūķītis Konrādiņš un vaicā, vai es negribot curāt. Tad es saku, ka gribu, rūķītis saka: – Nu, tad curāsim! – un mēs abi to arī darām.*

– *Nu tad nokoso reizi tu saki rūķītim, – pamācā teīs, – ka negribi curāt!*

– *Sacīs – darīs. Parādoties rūķītim Jāniņš saka, ka negrib curāt.*

– *Nu, nekās! – atbild rūķītis, – tad kakāsim!*

Zirgāboli

«Malienas Ziņu»
humora un satīras lappuse

Jānis Aizsaulietis

KOMJAUNIEŠU KĀZAS
(Pirmā sekretāra atmiņas)

Tas bija sen – tik jauni visi mēs:
Es mēllā uzvalkā, tu balles kurpītēs,
Un blakus mums kā nelkes ziedīns vārs
Viss importā stāv cekas sekretārs
Ar sievu ceturto,
Kam nosaukums bij Vala.

Bij biedru pulks. Un acis savāds spīts –
Laiks pienāks, ausis komunisma rīts!
Vēl Lenins pilsetā. Un ziedi vēl ap to,
Un sekretārs ar sievu ceturto,
Tur ziedus noliekot,
viens otrā silti raugās.

Bij zagsa prieksniece un cekas prieksnieks Toss
Ar kaburu pie notaukotiem sāniem.
Kad es pēc pusnakts stipri piedzeros,
Vins gandrīz vilka svitru maniem plāniem
Un laulībai ar tevi,
Mana mīlotā.

Bij somu pirts ar sampāniesa kravām,
Bij prieksnieki ar mīlākajām savām.
Un vesels lerums partijnieku vēl,
Priekš kuriem snaba nebija man zēl,
Jo toreiz maksāja tas
Tikai rublus trijus.

PeSkrapēKaPe organizācija aicina darbu

SLEPENOS ATBALSTĪTĀJUS.

Var būt no laukiem. Pieteikties
trešdienās va vakariem autoostā,
tālkālais sols no kooperatīvās ie-
skrietuves.

– Jā, jau vakardien griebeju radus
apzvanīt, kā tad siem iet...
– Nu, nu – ne jau uz arzemem tak
zvanīsiet, stunda uz vienu pusi vai otru
– nekas nenotiks, – zobus spīdinādams,
atsmēja Kola, vaicājosi paraudzījis acis
un gaidīja atbildi.
Tācu Olinu vecis, to izdzirdējis, tūlīt
pusriksus sāka skriet uz mājas pusi.

– Nez kas šim lecies, – Kola
nobraujas, parauštāja plecus un turpināja
kūnerēt vadus.

Tācu Olinpāpam nebūt nebija pieme-
tusies caureja. Vins taisna ceļa devas uz
istabaugu, kur steigsus atvēra vieno no
lādēm un sāka jaukties pa vecajam
avīzēm un žurnāliem. Pārmeklējis tas
vienu stūri, vins liela steiga kēras pie
otra. Ja, te nu tas bija – baltos vakos
iespiestais vācu laika izdevums „Tā
strādāja ceka”, kura vāku greznoja
melna uzvalka terpts kungs ar tikpat
tumsām brīlēm kā Kolam uz acīm.
Olinu vecim pat sirds pamirā, nu ja, tie
cekišti jau ar tām brīlēm krāmejas...

Ievīkstījis dargo mantu azotē, vins
devas pārbaudīt telefonu. Ja, skanēt jau
tas skanēja, tācu skana vairs nebija
iepriekšēja.

– Noteikti, pagāni, pieslēgusi manam
telefonam noklausīšanās, – bailīgi
iedomājas Olin, – nu, nekas – es jau
gan nēko lieku nērnasū!
Un uzgriezās veikalā numuru, vins
tūlīt nobēra:
– Sveika, Gaida, vai tad maizite ar ir
– man jau atkal kadus pārdesmit
kukulus vajadzētu.
– Ir jau ir, Olinēv, tikai šoreiz darga
– par 36 kapeikām, tadū tak jus cūkai
nēgribēsiet...

Vai! Olinpāpam tūlīt nometta klausuli.
Nupat tas cūkas būs jālikvide, citādi vēl
cekišti piesies lietu par sabotāžu!

Vakara, nēsdams nokauto cūku galas
gabalus, Olinpāpam atkal pagālna satika
Kolu. Pasīstis ellesmasīnu – magneto-
fonu paduse, tas prasāja, vai Olinēv
nēveloties kādreiz paklausīties emigrantu
dziesmas, tas tak viņa jaunība droši vien
visas izdziedatas...

– Mmm... – Olin, labi apdomāja
atbildi, – mm... – es jau nēko tadū
nēklausos un tos vellus jau nu pavīsim!
– Ko ta jus to padomjvaldību tik traki
atizstat? – Kola iesmejas, – nu nemaz
pēc lārviesu cilvēka...

– Nav jau arko lamāt, man gan neka
nētrūkst! – strupi atcirta Olinpāpam un
devas uz istabu.

Stingri aizvilcīs aizkarus, vins no
gultasapakšas atkal izvīlka iepriekš-
minēto gramatu uz uzskura nodalu
„Cekistu darbības struktūra un darba
metodes”. Te nu melns uz balta stāvēja
rakstīts: „cekišti parasti tiek iefiltrēti
padomju darba kolektīvos, visbiežāk
vienu lielāka kolektīva vīni ir vairāki, lai
varētu pārbaudīt informācijas objekti-
vītāti... Viens no cekistu darba
pamatnosacījumiem ir sadraudzēties ar
cilvekiem, radīt uzlicama un lojāli
noskanota pilsona tēlu, tādējādi izpro-
vocejot cilvēku uz atklātu sarunu par
cilvekiem un norisēm visapkārt...”

Nu vairs vecajam Olinam saubu
nebija. Stulbais Krastīns – tiesām viņam
uzsūtījis cekistu! Telefonu jau noklau-
sas, bet tagad tiek piedāvāti arī arzemju
ieraksti...

Acis no pusatvērtas gramatas iekrita
vēl viena rinda: „vienu no cekas vis-
paratātām un izplatītām darba metodēm
ir papildnoklausīšanās ierīcu uzstādīšana
darba telpās, privātdzīvokļos...”
Vēcais Olin, jēvaļējās un tūlīt uzsāka
meklēšanu. Parjauca virtuvī, istabū un
pat mazzājinū. Un tad Olinu vecis
atcerējās – svārkī! Lūk, kur meklējams
atrisinājums! Izvilcīs no kabatas Kolas

Bij sārti karogi, un lasu maizes bij.
Vēl Burmūdijas vīni, krievu snābis –
Tas viss līdz ritams mums bij jāapri,
Jo citādi mēs nedzīvotos labi
Sai zemē plāsjā,
Ko Padlatvija sauc.

Kas tālāk bij – to neatceros vairs.
Tik pamošanās brīdis – atkal kairs.
Uz galda snābis vēl. Bet blakus, gluzi vārs,
Viss rosolā gul cekas sekretārs
Ar sievu mazējo,
Ko nosaucis par piekto.

Jau rīta saule starus logos sien,
Krac mani biedri visi vēl kā viens.
Vien cekas prieksnieks negul vis,
Bet klausās, ausi durvīm piespiedis,
Ko zagsa prieksniece
Pa mītegam skali runā.

Tas bij tik sen. Ja, ļoti sen –
Ja toreiz zinātu, kā sieva tagad sten...
Ja zinātu, ka nebūs vairs nekā –
Pat personālās pensijās,
Es laikam labāk
Būtu gājis ganīt govīs!

manifestantu skaitītājus,
Darbs tikai sveiku dienās. Vēlami tādi, kuriem
dabūtojas.

KĀ OLINU VECI AR ČEKISTĪEM BAIDĪJA

Ja, tikpat nu vīni bija tikuši. Kops
svētdienas rīta veca Olinā mājā ievācas
irnieks – jauns puisis, vārda Kola.
Puisis kā jau puisis – kluss, kārtīgs. Ar
mellam brīlēm uz acīm. Abas puses ar
darījumu bija apmierinātas – Olinu
vecis cerēja pie pensijas kadū lieku
desmitnieku nopelnīt, savukart Kolam
nebija kur dzīvot.
Viss jau varbūt arī būtu bijis labi, ja
vien Olinš nebūtu aizvakar, snābi
dzerot, sastrīdējis ar veco Krastīnu,
kādreizejo milicijas prieksnieku. Un vēl
par ko – par niekiem! Par to, kuros
laikos siviņs vieglāk bijis dabonams.
Olin, protama lieta, pastāvēja pie sava
sirdi izslotajiem Ulmanlaikiem, kurpreti
Krastīns uz Brezņevteva valdību. Tā
vārds pa vardam, līdz abi sāka lamāt gan
viens otru, gan arī valdības.

– Bc... Stalinpāpam, – patiesas
dusmas rūca Olinš, – Ka tad... tādī
cekišti ka tu (vai gan citādi par milicijas
prieksnieku savulaik būtu ticis!), tie jau
to pickeapeiku snābi gandrīz vai par
vēlī Kremli laka... Bet pie Ulmana –
visiem vienādi, ja... par savu naudu...

Protams, ka Krastīns tadū apvā-
nojumu nēvarēja paciest un tūlīt celas
augs no kaimiņa galdā un cietī notieca:
– Paga, paga – tu man vēl vellu ar
arīem cekīstiem redzēs, – vērgi gra-
matplaukta nopetēja Latvijas laika

„Dvēselu putena” izdevumu un, sparīgi
aizcirtis durvis, sviļpodams devas uz
mājām.

Lai nu kā, bet Olinu vēcim tā joctīgi
ap dūsu palikas gan. Kas zina – sito
vecu huku, nems ar un vēl sastrādas
brīnumus...

Ka par nelaimi, jau nakamajā rītā
Olinpāpam pārstāja darboties telefons –
cīrkstī gan, bet dzirdēt nēko nēvar.

– Eh, atkal kaut kur vadī sametūsies,
– pa parādumam drūmi rūca Olinpāpam
un gāja meklēt garo kārti, ar kuru vins
parasti laboja sādus bojājumus. Tācu
sametuma, ka par brīnumu, nekur
nebija. Toties mazliet tālak, telefon-
stābatuvumā, grozījās Kola.

– Labrīt, Olinēv, – vins smaidīdams
teica, – redz kāda nerāza gadījās, griebeju
pagālna iebraukt iekrāveju, tācu nēpa-
manju vadus un parravu... Drīz jau gan
busu vāinu salabojīs, ta ka nekada lieta
skāde nēbus. Jus jau laikam kadam
griebejat zvani? – Kola taujāja, vērgi
raudzīdamies acis.

Olinpāpam nēko neatbildeja, bet gan
domīgi samēkleja kabatas papirosus,
tācu serkociņu nebija.

– Nemitē manas skiltavas, tās ir
ertākas, bet es sev pilsetā nopirkšu
jaunas! – puisis laipni piedāvāja.
Olinš dziļi ievīlka dūmu, vērgi
apraudzēja skiltavas, ielika tas kabata un
teica:

davinātas skiltavas, vins rupīgi tas
pārbaudīja. Tad paskatījās, vai kāds
nēnoskatās, iemeta tas pilna udeus-
spaini, nēaizmirstot tam pievienot vēl
puris pudeles krāsas skudinātāja.

– Nu, lai tad pameģina ko saklausti, –
darbu veicis, vins priecīgi iekrektejās.

... Bet Kolam istabū Olinu vecis jau
ar nākamā mēnesī uzteica. Sak, varbūt
precesoties, ja, ja – diezgan sprāuns jau
vēl esot... Un varbūt hērnī arī būstot –
kur tad visi sadzīvot? Bez tam, ieraugot
Kolu, vēcais Olinš pastāvīgi kasījas un
sūdžējas par nēzin kadū bīstamu un
lipīgu ādas ēdi. Vakaros atvēra logu un
regulāri, atkal un atkal, atskāņoja
lielvalsts himnu un citus padomjmaksas
sedevrus. Vēl vairak. Pat snābi Olinš
vairs nēdzēra, toties vakaros, saskatījis
informatīvo programmu „Laiks”, vins
tūlīt devas pie Kolas un stāstīja par
padojvalsts sūpumu un brīnumiem.

Kola nēizturēja. Jau divas nedēlas
pirms termina beigām vins parcelās pie
vecā Krastīna.

Turpretī Olinēvēcis jutās labi. Vins
atguva sirdsmieru. Tācu savu dzīves-
veidu vins nebūt vairs nētaisās mainīt.

– Krastīns ir vilgts subjekts, tācu
mani vīns ap stūrī nēpavedīs! – vins
pats sev lielīgi sāka, paršienot plavas
vidū govī, kur, vinaprat, nēvarotu būt
noklausīšanās ierīces.

Tikai reizēm, kad atkal rodas luste
iesnābot, Olinš iedziedas:

– Hei, melnais cigan, pie trijģūga
trauc,
Un skāla balsi sauc: cekisti brauc! –

un vilīgi paraugas uz Krastīnmājas
pusi...

Ramons Raitseps

